

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Sacerdotii Origine & Præstantia - Variis item Industriis, & Praxibus, quibus Sacerdotes boni ad Dei gloriam suámque & Proximi salutem promovendam sunt usi ; Malorvm Qvoqve Sacerdotvm infelici interitu, radicibus, & remediis Cui etiam Compendium Ritualis, ea, quæ pro commodiori Sacramentorum & ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1681

Testimonium Sanctorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48600](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48600)

nem suscipere deberet, ideòque ad orationem confugens
 Angelus illi cum lucidissima phiala limpidissimo liquore
 plena in manu apparuit, & his verbis allocutus est: Vide
 Franciscæ; quicumque Sacerdos fieri desiderat, & Missam co-
 lebrare, tam purus debet esse in animo, sicut liquor iste
 simulque ex oculis evanuit, uti in I. r. Chron. S. Franc.
 c. 41. legitur, ubi etiam additur, post hanc visionem S. Fran-
 ciscum nunquam adduci potuisse, ut Sacerdotii ordinem
 susciperet.

Q U I N T U M
 TESTIMONIUM SANCTORUM.

I. Hos inter meritò agmen ducit S. Petrus velut primus
 Novi testamenti Sacerdos, qui usque adeò honorem Sacer-
 dotii sibi aliisque collatum æstimavit, ut Regali dignitate
 eundem comparare non dubitavit, sic enim Sacerdos
 Petr. 2. alloquitur: *Vos autem genus electum, regale Sacer-
 dotium, gens sancta, populus acquisitionis, ut virtutes
 nunciatis ejus, qui vos de tenebris vocavit in admirabile
 lumen suum.*

II. S. Paulus verò non uno, sed duplici honore Presby-
 teros dignos esse pronuntiavit, dum I. ad Tim. c. 5. dicitur
*Qui bene præsunt Presbyteri, duplici honore digni habe-
 tur, maxime qui laborant in verbo & doctrina.* Hinc Act.
 23. accusatus, quòd Sacerdotem debito honore non affe-
 set, protinus crimen hoc à se propulsavit, dicens: *Nescio
 nam, Fratres, quoniam Princeps est Sacerdotum.*

III. S. Marcus Anachoreta adeò Sacerdotale munus
 mabat, ut non sine divino instinctu pollicem sibi absceden-
 te ad Presbyteratus ordinem, quo indignum se credebat
 suscipiendum cogeretur, uti Marchantius in Virga Aaron
 tr. 1. lect. 5. refert.

IV. S. Benedictus amplissimi licet & sanctissimi Ordinis
 Patriarcha, eò quòd Sacerdotium proximum DEO gradum
 crederet, nunquam se persuaderi passus est, ut eundem
 susciperet, eodem Marchantio teste l. c.

V. S. Antonius Abbas Sacerdotes in summa veneratione
 habebat, solitus eisdem caput submittere, benedictionem
 ii

idem captare, & pro magno beneficio ducere, si accepisset, S. Athanasius in vita testatur.

VI. S. Franciscus Seraphicus tantam de hoc Ordine æstimationem conceperat, ut dicere ausus sit, se, si Sanctus quispiam de cælo descendens simul cum Sacerdote occurreret, ipsius istius manum ad osculum experiturum, deinde primum Sancto debitam reverentiam exhibiturum, uti in vita à S. Bonaventura scripta videre est.

VII. S. Martinus ab Imperatore Maximo ad convivium vocatus, arreptam pateram primum Sacellano suo, & deinde Imperatori propinavit; causamque rogatus, pluris se Sacerdotis, quàm Imperatoris dignitatem facere respondit, uti Severus Sulpitius l. 1. vit. testatur.

VIII. S. Franciscus Borgias, ne Ordine Presbyteratus indignus videretur, orare in dies DEUM, & corpus castigare solitus erat; nec enim ignorabat ad illa adyta illotis manibus irrumperè, sacrilegio affine crimen esse. Vita l. 2. c. 1.

IX. B. Maria Oegniacensis vestigiâ Sacerdotum summam reverentia & demissione deosculari solebat, uti D'Oucreman p. 1. c. 6. §. 4. Pœd. Christ. refert.

SEXTUM

TESTIMONIUM DOCTORUM ECCLESIAE.

I. S. Gregorius Naz. in epist. ad Episc. sic loquitur: O sacerdotes DEI inveniuntur sacrificia mittentes! O illustres animarum Custodes! O magnum DEI figmentum in manibus vestris gestantes! O DEVM hominibus concilians! O Mundi fundamenta, Vita lumina, Christiana fidei columna, immortalis vita Doctores, Christiferi &c.

II. S. Chrysostomus l. 3. de Sacerd. sacerdotium, inquit, regno tanto est excellentius, quantum Spiritus & carnis intervalum esse potest. Et iterum: Sacerdotes merito non tantum plus vereri debemus, quàm vel Principes, vel Reges, verum etiam majore honore, quàm Parentes proprios honorare.

III. S. Ambrosius c. 2. de dign. dist. 36. ait: Aurum non tam pretiosus est plumbo, quàm regia potestate altior est dignitati. Instruct. IX. F gni-